КВІТЕНЬ

1978

Київ

ЗНАК ПОЧЕТА

ПЕРЕЦ

Виходить з січня 1927 р.

№ 8 (№ 1026)

Ціна номера 20 коп.

Із газети «Трібюн» (Австралія).

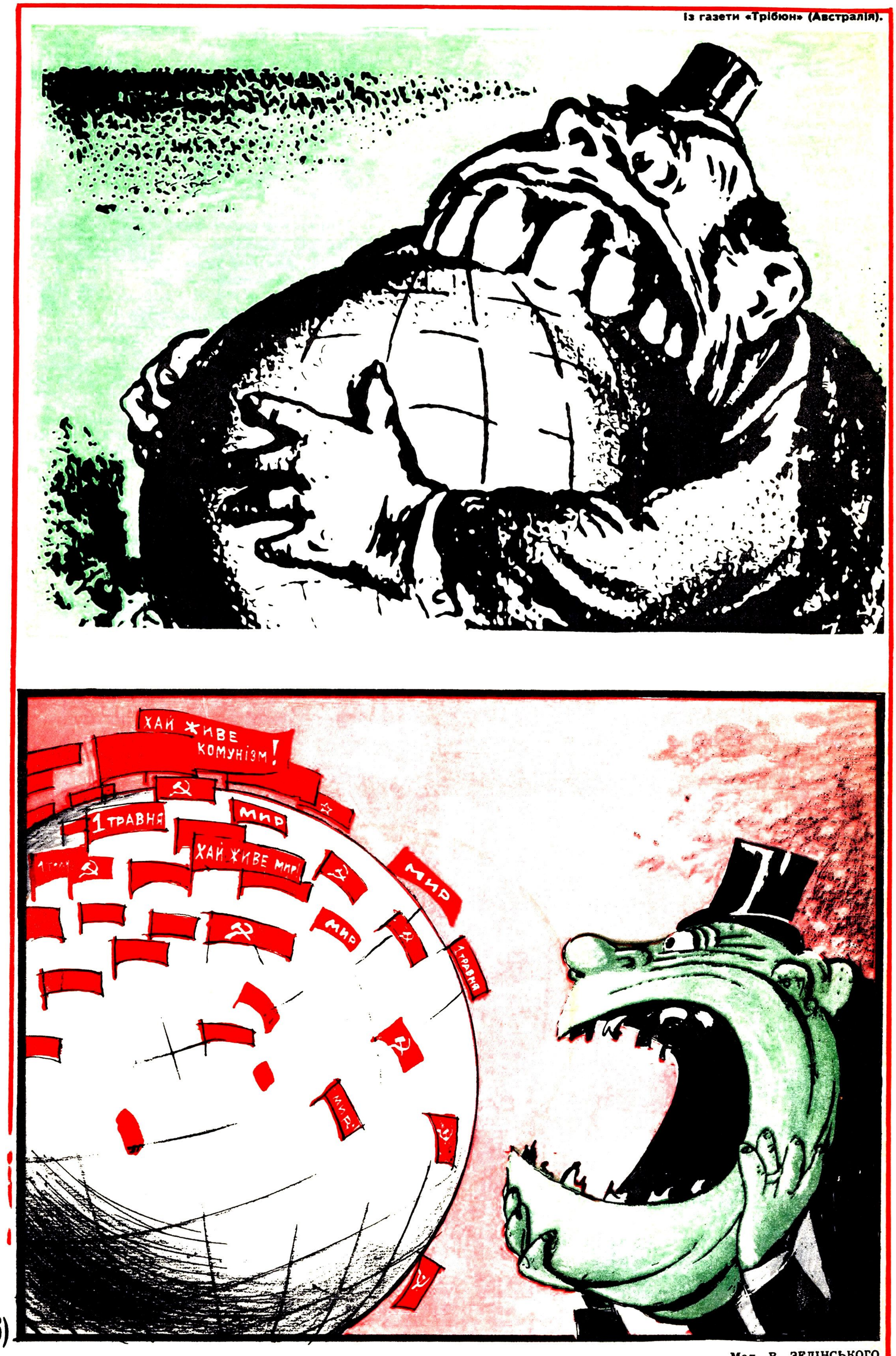

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Не так сталося, як гадалося...

А НАМ — СМІЮТЬСЯ СОЛОВ'Ї!

СВЯТКОВЕ ПОСЛАННЯ ПЕРЦЯ СВОЄМУ ДРУГОВІ-ЧИТАЧЕВІ

Травневий день... Зелені далі...
Буяння... Голубінь ясна...
Але — опустимо деталі
І скажем коротко: весна!

Весна!.. І наче сам лягає
Рядок ліричний з-під пера,
Земля квітчається розмаєм...
Святкова, радісна пора.

Коли гудуть вітри провісні,
Шумлять оновлені гаї
І — як то мовиться у пісні,—
Сміються, плачуть солов'ї.

Та в кожного, як це ведеться,
Є уподобання свої:
Мені найбільше те до серця,
Що, бач, сміються солов'ї

І не у тому тільки справа,
Що сміх — над золото ціню,
Що перша страва і приправа
Він у перчанському меню...

Гукнувши логіку в підмогу,
Це пояснить я так би міг:
Весна йде з радістю у ногу,
А радості до пари — сміх...

Іде весна і квіти ронить,
Щасливу устеляє путь.
Сміються барвами колони,
Знамена весело цвітуть.

І пісня шириться крилато,
Дзвінка пружиниться хода;
Сміється сонцем Травня
свято
Весни, Братерства і Труда.

За нами — незабутні весни,
А перед нами — світлий шлях
Дерзань і помислів чудесних,
Нових досягнень і звитяг.

Тому-то нині, любий друже,
Таки й признатися не гріх,
Що до душі мені (ще й дуже!)
Не солов'їний плач, а — сміх!

Ну, та якщо про плач вже мова,
То сам ти знаєш, дорогий:
Моя засада принципова —
Хай плачуть наші вороги!

Оті скажені супостати,
Ті палії та крутії,
Які ладні чимало б дати,
Щоб нашу радість розтоптати,
Щоб онімілн солов'ї.

Та хай вони зі зла трясуться, —
Ми діло робимо своє!
Нехай вони зі шкіри пнуться,—
А їх останній час проб'є,
Нехай собі хоч гопки скачуть...

Тобі ж, мій друже, мій читачу,
Хай дзвінко солов'ї сміються
Й сто літ зозуля накує!

За особистого секретаря
Перцеві правував
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ПОЇХАЛИ НА МАЇВКУ...

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

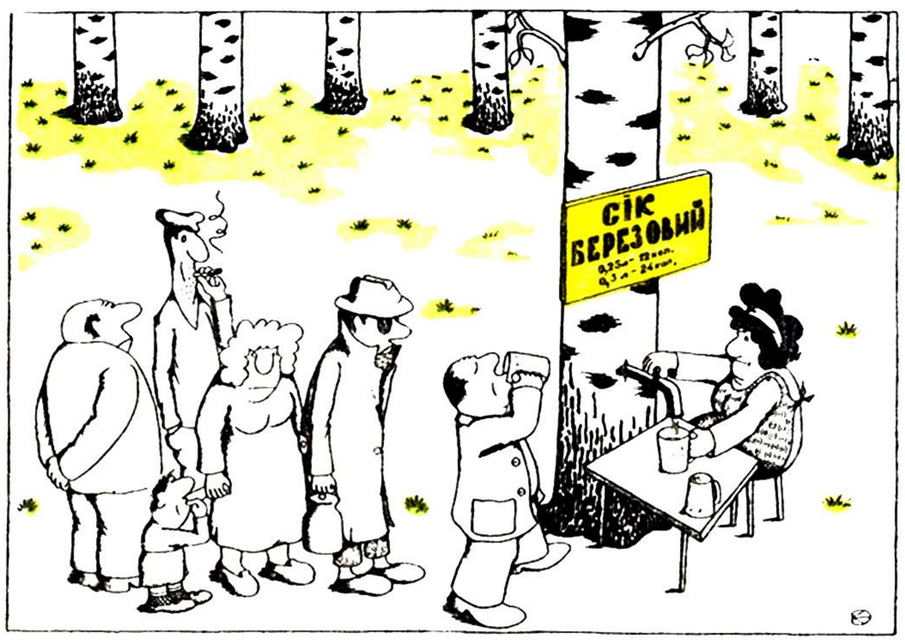

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— І навіщо я сказав дружині, щоб вона риби в магазині не купувала.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

—Знову, Бурмило, біля людей отирався...

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А може, це не вовк, а собака...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

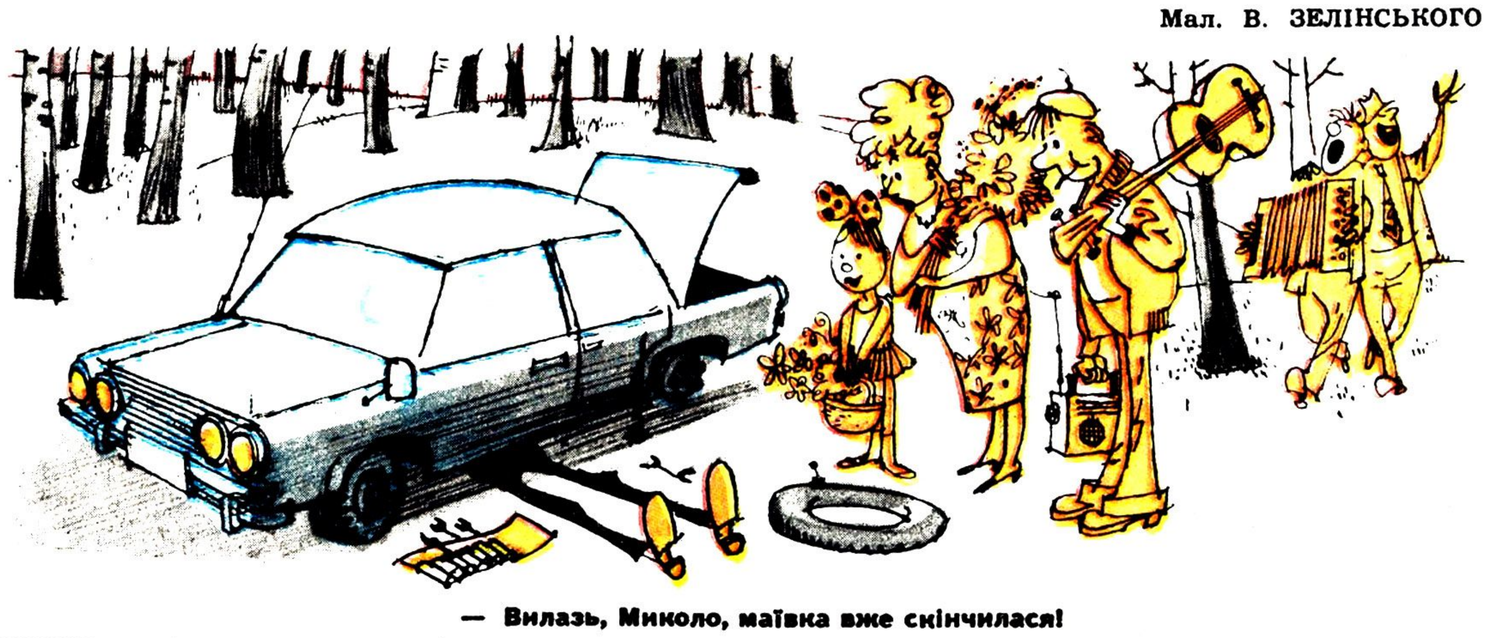

— Вилазь, Миколо, маївка вже скінчилася!

НЕ НАЗИВАЮ ЇЇ РАЄМ, ОТУ КРАЇНУ...

Розповідь дрогобичанина Григорія Волошанського, який два роки прожив у США.

Спочатку я, звісно, багато чув і читав про той рай та про ті суцільні дива-дивні, що там відбуваються на кожному кроці. Ну, чудеса загальновідомі: що працювати там можна, як мокре горить, і в той же час досхочу їсти, пити та гарно одягатися; що хто тільки-но забажає, може відразу придбати собі автомашину; а коли мати трохи кебети, то, будь хоч і негром, а можеш стати мільйонером або, в крайньому разі, власником універмагу чи якоїсь фабрики. Чув я про ці чудеса по їхньому радіо та від деяких односельців, які — зрозумів пізніше — користувалися цими ж джерелами. А читав, зокрема, в листах моїх рідних, які настирливо кликали мене до себе.

Про рідних мушу пояснити. Під час війни я, мій брат і дві сестри були вивезені на роботу в Німеччину. Невдовзі від тої праці я важко захворів, в результаті згодом ампутували частину ноги. Мене відправили додому. А сестри з братом, які опинились у західних зонах, по війні переїхали за океан: Розалія та Василь — у США, Юлія — в Канаду.

Оскільки наша мати, а відтак і батько померли, своєї сім'ї я не завів, жив у Ступниці разом з мачухою, то, врешті-решт, зважився й вирішив з'єднатися зріднею. Та заодно вже пожити в райських умовах, покористуватися чудо-дивами країни рівних можливостей.

Чудуватися я почав, як тільки вступив на американську землю. З бідою розшукав на околиці міста Сіракуз будиночок сестри Розалії. І перше, що побачив на обличчях родичів,— це здивування:

— Як? Це ти? Таки приїхав?

— Ну! Адже ви ж писали, запрошували?!

— Так... Запрошували. Але були певні, що тебе звідти не випустять. У нас весь час про це газети пишуть.

Отакенькі! Не чекали на мене, виявляється. Хоч і запрошували.

Приїхав з міста Рочестера Василь. Повідав: працює робітником на електроламповому заводі, а дружина прибиральницею, мають двох діточок. Збагнув: до мільйонера Василеві поки далекувато. На будь-яку допомогу з його боку розраховувати годі.

Десь за тиждень і Розалія (не без натяку, як я зрозумів) почала бідкатись. Чоловік її Андрій Рочей — також наш земляк, з Турківського району,— працює на машинобудівному заводі робітником. Син після школи хотів піти в армію — не взяли, мріяв про медичний інститут — треба, виявилось, платити п'ять тисяч доларів на рік, а де їх візьмеш? Отож, з усіх тих мрій пішов робітником на кухню в ресторані. Донька ще в школі. Такі, мовляв, справоньки. Та вони б усе ще якось там перебивалися, якби не виплачувати за хату і машину, куплені в борг.

Зрозумів я натяк. Кажу:

— Але ж я не збираюся у вас на шиї сидіти. Ото отямлюсь, роздивлюсь та стану десь до праці.

— Влаштуєшся... Де? Ще з такою ногою! І мови не знаєш.... Коли он на Андрієвому заводі нещодавно кілька сот здорових робітників на вулицю виставили.

— Та стривай! Але ж маю я право на працю! Мусить же мене хтось трудовлаштувати!

А сестра тільки очима кліпає:

— Що ти таке верзеш? Ніхто в нас не зобов'язаний тебе трудовлаштовувати. В нас кожен сам за себе мусить дбати... Поїдь хіба, може, до Юлії в Канаду, там наче легше до роботи стати.

Поїхав до старшої сестри. Але Юлія сказала, що в Канаді мене й поготів ніде не візьмуть, бо викликали мене до США, а не сюди.

Пробув у них трохи та повернувся в Сіракузи. Почав шукати роботу. Надаремно.

А Розалія і далі натякає:

— Розумієш, брате, нам зайвої тарілки супу, звичайно, не жаль. Але ж раптом ти захворієш або, не дай боже, помреш — то ж для нашої сім'ї, вважай, повний розор.

Як? Веселенька розмова? Подумав я та й кажу:

— От що, рідні мої, погостював я, понадивився на ваші гаразди, та й годі. Прошу вас, допоможіть грошима на зворотний квиток — і поїду собі назад у Ступницю.

— Та це ж півтисячі доларів! Жартуєш?! До того ж і перед людьми якось соромно... Пошукай іще роботи, піди до Українського дому, розкажи... Може, якраз...

Ніколи не думав, що потрапити до раю легше, як вибратися звідти.

У тому «домі», де збираються вихідці з України, справді допомогли. Може, з жалю до земляка, а можливо, через те, що й вони пишуть подібні запрошення на Радянську Україну, і не випадало їм, щоби я тікав з раю.

Почав працювати на фабриці за 70 доларів у місяць. Шістдесят віддавав сестрі за мешкання та харчі. На одяг та все інше залишалась решта. Перейшов тоді мешкати до старої польки. Та брала за квартиру менше. Щоправда, я за те працював ще у неї на городі. Та невдовзі моє підприємство закрилось. Отак собі: то було, а то закрилось. Без будь-яких пояснень. І знову я став безробітним.

Спасибі моїй господині, через своїх знайомих знайшла мені роботу вантажника на одному заводі. Хоч воно, самі розумієте, не найбільш підходяща робота для інваліда, але я мало що мовчав, а всіляко приховував хворобу, інакше звільнили б. Коли вже виїжджав, дізнався, що напередодні з заводу звільнили шістдесят чоловік.

Платили 80 доларів на місяць (після загальнозаводського страйку підвищили на вісім доларів). Зарплату виплачували не готівкою, а чеками. Це, пояснили, щоб дорогою додому не відібрали вуличні грабіжники, з якими поліція не година нічого вдіяти. І взагалі мені радили вечорами не виходити. Або купити пістолета. Отож, і гадав собі, що в першу чергу купити: чи то мешти, чи то пістолета.

Ще одне спостеріг я. Американський робітник живе з постійною думкою про майбутнє. Він намагається щодня заощадити, аби відкласти кілька центів на чорний день. А того чорного дня очікують постійно. Це й звичайна хвороба, і раптове безробіття, і стихійне лихо. Усе це чорний день — він-бо вимагає коштів. З власного досвіду знаю: вирвав зуба — заплатив десять доларів, окуляри зламались — заплатив за нові п'ятдесят доларів, хотів зробити новий протез — заправили 640 доларів (удома робив собі такий самий за 30 карбованців). Навіть за відвідування заводського медпункту треба платити.

Так, кожен мусить сам дбати про своє майбутнє. По-американському то виглядає ось як. Щоб одержати пенсію в старості, все життя в тебе вираховують частку зарплати у пенсійний фонд. Щоб мати місце на цвинтарі, я вносив у церкву 20 доларів щорічно. Цукор, мені радили, закуповуй на три місяці зразу, бо через три місяці він буде дорожчий.

А дорожчає не лише цукор, а й інші продукти. Коли я вперше приїхав до Юлії в Канаду, буханець хліба коштував 49 центів, а коли виїжджав додому — той буханець тягнув уже до одного долара.

Коли я казав, що в нас ціни на хліб та продукти першої необхідності не зростають, то не вірили. Написав навіть листа мачусі, щоб повідомила, які зараз у сільмазі ціни на основні продукти. Повідомила: такі, як були. Прочитали, недовірливо засміялись:

— Це її підговорили так написати. Агітація!

Отак, побувши два з гаком роки в США, я дійшов впевненого висновку: той рай не для мене. Попросився назад. Спасибі, дозволили. І знову я живу в рідній Ступниці. Де люди не бояться вечорами ходити вулицями. Де діти моїх земляків безплатно закінчують вузи. Де не слід за життя платити гроші, щоб тобі після смерті відвели місце на цвинтарі. Де не треба робити заощаджень на випадок хвороби. І ніхто не боїться, що завтра залишиться безробітним.

...Навесні минулого року, коли я почув, як президент США зворушливо та безперервно піклується про права простої людини, то надіслав Джеймсу Ерлу Картеру листа, де описав свої поневіряння в його благословенній країні. Відповіді поки що не одержав.

с. Ступниця
Дрогобицького району
Львівської області.

НАШІ КРАЩІ ЛЮДИ ТРУДЯЩІ

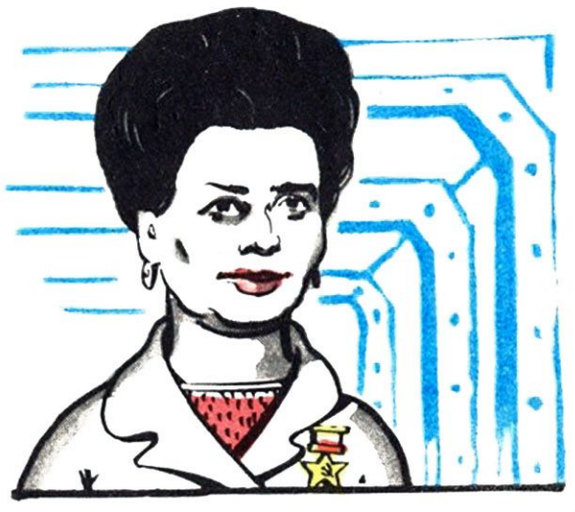

Надія Іванівна МАРЧЕНКО — Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради СРСР, робітниця-стернярка — лаштувальниця форм для лиття — київського заводу «Більшовик».

Всі знають: без Надіїної форми
Ні у вечірню зміну, ні в нічну
Ливарники б не виконали норми,
Не вилили б деталь — бодай одну!

Тому і чути у цеху постійно —
Жартують хлопці з усміхом в очах:
— Порядок в нас. Бо ми — в руках надійних,
Вірніше, у Надіїних руках!

Кузьма Антипович СЕВЕРИНОВ — Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради УРСР, трудиться на шахті ім. Димитрова в Донецькій області. Очолювана ним бригада комуністичної праці регулярно перевиконує план видобутку вугілля.

Северинова бригаду
Зна й шанує весь Донбас.
В Северинова — порядок:
Праця там — не напоказ.
Йде вугілля
Кожну зміну
Понад норму «на-гора».
Тож привіт йому уклінний,
А бригаді всій — ура!

Іван Дмитрович ШИЯН — Герой Соціалістичної Праці, знатний механізатор колгоспу ім. Мічуріна Іванівського району на Херсонщині.

Хто найшвидше, хто найкраще
Виорав колгоспний лан?
Тракторист Іван Шиян!

Хто скосив безмежне поле?
Хто зерна дав понад план?
Комбайнер Іван Шиян!

От за працю, за ударну
И слава котиться-луна
Про Івана Шияна.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА
Текст Ів. НЕМИРОВИЧА.

Ті самі гості — в ту саму хату

ЛАНЦЮГ НА ОРБІТІ

Знаєте, аж трохи незручно стає. Величезні комплекси зводимо, цілу тваринницьку галузь технічно переозброюємо, і раптом під ногами плутається таке собі дрібне питаннячко, котре і руба ставити не з руки, бо, здавалося, можна було його вирішити одним махом. Судіть самі: на фермах, що коштують сотні тисяч і на стільки ж тисяч видають щороку молока і м'яса, не стало чим припинати корів і телят. Зникли ланцюги. Як з прилавків сільмагів і госпмагів, так і зі складів «Сільгосптехніки». Дослідженню цього загадкового явища і присвячувався фейлетон «Тореадор із Бродецького» («Перець» № 4 за 1977 рік).

Виступ журналу викликав ланцюгову реакцію заінтересованих міністерств і відомств. Відгукнулося Міністерство сільського господарства УРСР. Заступник міністра М. М. Козирев повідомив, що віднині у колгоспах старі ферми реконструюватимуться, а нові будуватимуться тільки за проектами, розрахованими на прогресивну технологію з безприв'язним утриманням великої рогатої худоби. Оскільки ж відбудеться ця перебудова не за два-три роки, потреба в ланцюгах не відпадає, а тому міністерство «порушило перед «Укрсільгосптехнікою» питання про додаткове виготовлення ланцюгів...»

Заступник голови республіканського об'єднання «Укрсільгосптехніка» О. Є. Карпинський підтвердив, що відповідальність за неприв'язаних бичків на них справді переклали і навіть трохи фонди збільшили, проте все одно це — крапля в морі, бо для задоволення мінімальних потреб колгоспів і радгоспів ланцюгів потрібно учетверо більше. Тому «Укрсільгосптехніка», у свою чергу, порушила перед союзними і республіканськими інстанціями клопотання про додаткові ресурси.

Порушило своє клопотання і Міністерство місцевої промисловості УРСР, про що ми довідалися з відповіді заступника міністра Є. Г. Сажина. Порушило на предмет виділення ресурсів на дріткатанку, з якого виготовляють ланцюги. Якщо прохання буде задоволено, відзначив заступник міністра, ланцюгів стане більше.

Таким чином, рік тому кілька міністерств активно порушили дане насущне питання, і проблему ланцюга було виведено на високу міжвідомчу орбіту. Зародилася надія, що після таких зусиль обертатиметься вона там недовго. Але, видно, швидко казка мовиться, та не швидко діло робиться.

«Чим прив'язувати худобу? — запитує у своєму листі завгосп колгоспу «Україна» Козятинського району Вінницької області С. Ю. Мельничук. Запитує, підкреслюємо, уже цього року. — Я давно працюю на посаді завгоспа, одначе жодного разу не одержував від обласного об'єднання «Сільгосптехніка» жодного кілограма ланцюгів, бо вони, кажуть, на вагу золота».

«За дорученням правління колгоспу я об'їздив не тільки свою, а й Харківську область, — пише А. С. Сидоренко з колгоспу імені Дзержинського Павлоградського району на Дніпропетровщині.— Шукав ланцюгів, бо у себе в районі дістати їх не змогли. Одначе скрізь — пусто...»

Може, подумали ми, це окремі недоліки, а в інших районах і областях запанував ланцюговий достаток?

— Ланцюгів для прив'язування худоби майже не побільшало, — намалювали загальнореспубліканську картину в Міністерстві сільського господарства.

— Ланцюгів ми не виробляємо, а лише розподіляємо те, що нам дають, — пояснили в «Укрсільгосптехніці», — дали ж нам, незважаючи на порушені нами питання, майже стільки ж, як і торік.

— Ланцюга з нічого не зробиш, — сказали в Міністерстві місцевої промисловості, — потрібен дріт, потрібні капіталовкладення для розширення виробництва. А республіканський Держплан виділив їх нам, як кіт наплакав.

Отже, ланцюг перейшов на нову орбіту: потрібне втручання Держплану. А здавалося ж спочатку, що це — тьху! — а не проблема. Може, правда, питаннячко тому і переросло в проблему, що його порушували, а не вирішували?

В. БОНДАРЕНКО.

ЗАПРОШЕННЯ

УСМІШКА

— Ой, патку ж ти мій, а хліба ж — ні крихти у хаті! Надю! Надійко! Де ти там! Ану мотнись по хліб, та швидко, щоб одна нога тут, а друга там. Обідати ж час!

Баба Югина нервує. Хліба ще вистачило б на обід, але то бабина тактика — що воно робиться там, на вулиці...

— От гемонське дитя, то ж дві хвилини до продмагу, а воно як пішло, то й пропало. Іванку, дитино моя, побіжи по Надійку!

Зірвавшись наче з прив'язі, Іванко вискакує за поріг. Баба сумно зітхає.

— То ти ж бачив таке, діду? Пропали онуки. Ні хліба, ні дітиськів. Біжи за ними, старий, та візьми бука, та прижени додому, бо ж до вечора будуть ганяти по вулиці голодні, непослухи такі. Та не ходи біля Парасчиного двору, обійди стороною. Бач, не запросила... Кинула отак через тин: «Тож ви приходьте», а не запросила!..

Баба Югина ображено замовкає, бо дід уже вийшов із хати. Баба чекає. Немає. Пропали. Виходить теж за хвіртку. То з одного кутка села, то з іншого лунають музики. Ще більше бабу їсть прикрість.

— Ні, таки ж пройдусь біля Параски, хай совість їй помуляє очі. Бач, не запросила. Тож ти напиши на листівці, чи зайди до госпóди, а то через тин...

І ображено-гордо баба прямує мимо Парасчиного обійстя. Коли це й Параска із-за хвіртки:

— Тітко Югино, то чого ж це ви не заходите? Мо' чого образились, а мо' гордуєте вже... І онуків ваших прийшлось на дорозі ловити, і діда вашого...

— Не треба ловити, не треба... можна було б і запросити, як люди, — ображено баба на те.

— Ой лишенько, тож запрошували. Онучці вашій... Надійко, дитино, ану ж бо йди сюди. Ти запрошення віддала?

— Ні, — похнюпилась Надійка, — ми гралися в жмурки, і я загубила.

— То ви бачили таке... Тітко Югино, заходьте. А ми вже думаємо різне... чого б це?.. Он які онуки у вас гарні, а ми ж свого Петра проводжаємо в армію... Та й ви Іванка десь через рік чи два проводжатимете...

Куди й образа у баби поділась.

— То я забіжу до хати, хоч хустину нову накину. Та й не личить отак, з порожніми руками... Я хутенько...

І вже дістає баба із шафи нехитрий дарунок, припасений зарання (аякже, сусіди!), накидає нову хустину і підтюпцем спішить до Парасчиного двору, звідки музика аж захлинається.

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль Київської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Як ви погано мене підстригли.
— Не кажіть, машинка зі Знаком якості.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Красномовне мовчання.

ЯК ЗМІЙ-ГОРИНИЧ СТАВ ПІШОХОДОМ

Із Змієм-Гориничем ось яка пригода трапилась. Летів він собі тихо і мирно і раптом — нате вам! — як закрутиться, як завертиться, наче той вихор, а тоді з усього розгону — бац! У телефонний стовп. І стовп аж загудів. Ясна річ, не з радощів. Бо якому стовпу приємно, коли в нього ні з того, ні з сього стукаються лобом... Та не одним, а відразу сімома.

— Пардон! — вибачився перед стовпом Змій-Горинич, але звестися не зміг, бо в сімох його головах джмелі гули, і з чотирнадцяти очей

іскри сипались. — І сюрчить ніби... — Чи автоінспектор, чи в головах моїх...

Аж ні, підходить таки автоінспектор.

Чемно руку до кашкета приклав, ще чемніше питає:

— Набралися, голубчику?.. О-о, та вас тут ціла компанія у стовп врізалась. Раз, два, три, чотири... Ей ти, куди голову ховаєш, а ще в капелюсі! П'ять, шість, сім... Всі, чи ще є?

— Всі, — стогне Змій-Горинич. Семеро.

— Ось я вас, сімох, голубчиків, одним махом і оштрафую, — аж руки потер автоінспектор. — І сім прав на літання відберу. Ач які, всімох на один стовп! Так ніби вам стовпів мало.

— Та не семеро нас... — стогне Змій-Горинич. — Один я врізався у стовп. То в мене сім голів, а тулубище, як бачите, одне.

— Нехо-оро-ошо-о... — протягнув автоінспектор. — Сім голів маєте, громадянине, а, бачу, не макітрите. Та й очей у вас... ого-го, а вам, м'яко кажучи, повилазило, стовпи збиваєте.

— Правильно, не макітрю, як ви кажете, — Змій-Горинич з трудом на тремтячі ноги звівся. — Останнім часом став я помічати, що три мої голови той... делікатно кажучи, не варять. Я і спиртик... Ну, нашатирний, нюхав і довбнею по них гепав — не макітрять. Не соображають. Я до спеціалістів: так і так... відремонтуйте мої казанки. А мені й кажуть: над Солонянським районом літаєте? Ну й звертайтеся у районне об'єднання «Сільгосптехніка». Тож я і звернувся. Відремонтували майстри мої бідні голови, вилетів я за ворота і відчуваю: біда. То в мене три не варили, а це після ремонту і всі сім замакітрились... І рульове управління відмовило... І понесло мене у той стовп.

— Мда-а, — каже автоінспектор і з жалем на Змія-Горинича позирає.

— Вірю, що в тебе голови не варять, бо інакше б ти не поткнувся у майстерні Солонянського райоб'єднання «Сільгосптехніка». Вони, правда, спеціалізуються на ремонті Т-150, але, як відремонтують, то трактор ледве за ворота виходить. Хоч би проконсультувався з трактористом Олексієм Грицаєнком із колгоспу «Ленінець» Петропавлівського району. Тільки він за ворота виїхав, як у відремонтованому Т-150 задній міст той... наказав довго жити. Тракторист повернувся в майстерню, там, нічтоже сумняшеся, знову полагодили полагоджений трактор і... І в нього по дорозі заклинило підшипники заднього мосту. Притягли трактор в колгосп, почали його самі ремонтувати: коробку передач, а потім і двигун. А другий трактор після ремонту в Солоному аж п'ять місяців стояв, бо ні в тин, ні у ворота не їхав... Ось такі діла. Колгосп вдруге не ризикнув відправляти трактори на ремонт. А ти з сімома головами, а такого маху дав! Ех!..

— Кінь, кажуть, на чотирьох, а й то спотикається,—зітхнув Змій-Горинич. — А вдруге до них і я не поткнуся. Бо ще один такий ремонт, і не те що літати — ходити, мабуть, не буду.

І, звісивши усі свої сім голів та тягнучи крила, Змій-Горинич поволікся далі пішки...

Валентин ЧЕМЕРИС.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЗАЙМЕННИК — любитель позичати.

ЛИЦАР — портретист.

МЕДПУНКТ — пасіка.

ОГОРОЖА — тип обличчя.

УДАРНИК — боксер.

ШПИГУН — фехтувальник.

В. КАРМІНСЬКИЙ.

ЗАСТУПНИК — людина із заступом, землекоп.

ЛАЙНЕР — лайливий чоловік.

МЕРЗОТНИК — холодильник.

ПРОГРАВАЧ — поганий гравець.

РІЗНИК — людина, що працює на різних роботах.

ХРОНОЛОГІЯ — наука про хрін.

Василь КРАВЧУК.
м. Ізяслав.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

«Я спрямую режим хворих на їх вигоду відповідно до моїх сил і мого розуміння, утримуючись від заподіяння будь-якої шкоди й несправедливості...»

(Клятва Гіппократа.)

«...бути завжди готовим подати медичну допомогу, уважно і турботливо ставитися до хворого...»

(Клятва радянського лікаря.)

Потрібна баба-повитуха!..

...Це тепер — із висоти нашої цивілізованості та науково-технічної всеозброєності — нам видається звичайним, простим, ба навіть трохи романтичним те, що в давно минулі часи жінки народжували часто-густо прямо в полі, десь під копою жита. І при якійсь нагоді розмовляючи про це, ми поблажливо й дещо зверхньо посміхаємось — мовляв, до чого ж інколи кумедні ситуації виникали! Приміром, така. Пекучий літній полудень. У сліпучій високості лініво повзуть схожі на подушки хмарини і сріблясто заливаються жайворонки. А внизу, коло духмяної копиці, покинувши косити, безпорадно тупцюються біля своєї Ксені перелякані Охрім у широких полотняних штанях і, смикаючи себе за густі прокурені вуса, розгублено бубонить:

— Ксеню, га, Ксеню, а може, ще не той... Може, ще навпаки, той... розсмокчеться?

А його мила Ксеня, хоч їй зовсім не до сміху, через силу всміхається і спроквола одказує:

— Який же ти в мене дурненький, Охріме! Де там розсмокчеться! Ось скажи краще Маланці, хай збігає гукне бабу Секлету. Тільки ж скоріше...

І ось уже мелькає за придорожніми вербами картата Маланчина плахта, і вже півсела знає, що «бог посилає Ксені дитинку», а ще за якусь часину тим же курним шляхом дріботить до Охрімової копиці тодішня «швидка допомога» — стара Секлета, зморщена і суха, аж чорна, але з блискучими по-молодому очима, — баба-повитуха, або ж, як її ще йменували, баба-пупорізка. І невдовзі жайворове щебетання геть перекриває заливчастий крик нового жителя Михайлівки чи Осокорків...

Що ж, у такий спосіб з'явилося на світ чимало Івасиків та Маринок, і вони здоровими та бадьорими проходили відпущений їм природою життєвий шлях. Але хто коли рахував, скільки таких Івасиків і Маринок, а заразом і їхніх матерів загинуло там же, під копою, через те, що вони не отримували — та й не могли в ті часи отримати — ніякої професійної допомоги?!

Ось чому новим, високим змістом наповнено в нашій країні давнє Шевченкове: «Нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитятком малим...» Немає потреби перелічувати все, зроблене Вітчизною для охорони материнства й дитинства. Досить лише сказати, що жінка-мати оточена у нас всеодержавною турботою і що це — правило, з якого — на відміну од будь-яких інших — не може бути ніяких виняткiв.

Саме тому спокійно готувалася стати матір'ю жителька селища Вигоди на Одещині двадцятирічна бухгалтерка Надія Кушнір. І коли в неї надвечір 7 лютого раптом різко підвищилася температура й вона стала почувати себе зле, так само спокійно пoїхала до Біляївської районної лікарні, по дорозі ще й заспокоюючи свого Василя, позаяк чоловіки у подібних випадках нічим не відрізняються од свого пращура Охріма.

В лікарні чергова сестра тут же прийняла Надію до пологового відділення, переодягла її і, показавши знервованому Василеві, під яким вікном йому належить стовбичити наступними днями, видала йому Надіїні речі й вирядила додому хвилюватися за молоду дружину.

Та не встиг Василь проїхати й півдороги від Біляївки до Вигоди, як його Надію вже наладили з лікарні. Річ у тім, що невдовзі до пологового відділення завітала черговий лікар Марія Іванівна Богдевич — вона ж заступник головлікаря «по дитинству і родопомочі». Марія Іванівна чомусь була не в дусі й, довідавшись, що у Надії — температура, замість того, щоб встановити її причину, ізолювати хвору від інших породіль та організувати лікування, розпорядилася негайно виставити її.

На запитання медсестри: «Куди ж подіти хвору?» — заступник головлікаря по «родопомочі» висловилася дуже енергійно:

— Куди хочете, туди й везіть.

Чергова акушерка Аннета Макарівна Ніколаєва, котра супроводжувала Марію Іванівну по відділенню, запопадливо погодилася з її рішенням, та ще й заявила — аби остаточно догодити своїй високій керівниці, — буцімто Надії до пологів залишається не менше місяця. На підставі цього скороспішного висновку Марія Іванівна, котра в направленні, привезеному Надією, спершу зазначила: «Вагітність 41—42 тижні», — закреслила цей запис і накаліграфувала інше: «38—39 тижнів». (Принагідно зауважу, що в довідці, виданій мені за два тижні після цього, акушерка Аннета вказала зовсім не те: «Вагітність 40 тижнів, початок першого періоду пологів»).

Отож, одержавши категоричну вказівку М. І. Богдевич «везти хвору, куди хочете», чергова сестра всадовила роздягнену і налякану Надію в лікарняну машину й помандрувала у найближче село Маяки. В тамтешній дільничній лікарні Надію теж відмовилися прийняти, а тому сестра, не знаючи, що з нею робити далі, повезла її назад у Біляївку, але вже не в лікарню — щоб не наражатися на неприємний гнів Марії Іванівни, — а до поліклініки, де, природно, у такий пізній час нікого з працівників не було.

Від тривалого вояжу по нічних дорогах оптимізму в Надії, зрозуміло, не додалося. Вона вже й родити не хотіла, а хотіла до рідних — додому, де на неї ніхто не гриматиме.

І її з легким серцем відправили додому — у Вигоду.

А за кілька годин у неї почалися пологи...

Байдужість, бездушність, черствість, злочинна халатність, демонстративне нехтування своїм професійним обов'язком, клятвопорушення — жодне з цих визначень не буде перебільшеним по відношенню до дикого вчинку заступника головлікаря «по дитинству й родопомочі» М. І. Богдевич та акушерки А. М. Ніколаєвої. З цим на словах погоджуються всі — і головний лікар Біляївської лікарні Т. К. Биканов, і керівники району, і завідуючий облздороввідділом В. З. Зубаренко. Погоджуються, але поки ніхто не дав по-справжньому принципової і чесної оцінки цьому унікальному випадкові. Не дав, хоча саме його унікальність вимагала негайного, рішучого реагування і вжиття найсуворіших заходів. Тим паче — після всього, що сталося, після того, як чоловік Н. Кушнір звернувся із скаргою до облздороввідділу, ніхто з районної лікарні не відвідав Надію та її новонародженого — сина Олексія, не відвідав, щоб бодай вибачитися. А ще тим паче — М. І. Богдевич та А. М. Ніколаєва не тільки не усвідомили своєї провини, а навпаки — вигадують що завгодно, аби лиш перекласти її на... саму Надію, моабн молода мати винна в тому, що захворіла саме тоді, коли чергували ці спеціалісти «по родопомочі». До речі, факти байдужого ставлення до людей — хоч і не такі кричущі — траплялися в лікарні й раніше.

І якщо так піде й далі, то є підстави побоюватися, що біляївським породіллям — коли їм настане час дарувати світові нових Івасиків і Маринок, — ще, чого доброго, доведеться шукати по району хоч і не дуже кваліфікованих, але, принаймні, безвідмовних і доброзичливих баб-повитух...

В. ЧЕПІГА.

Одеська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

СТРАСТІ НА ШАХОВІЙ ДОШЦІ

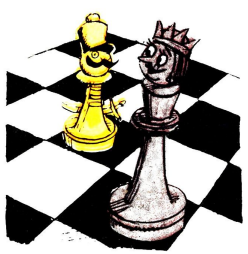

— Ах, перестаньте мене переслідувати.

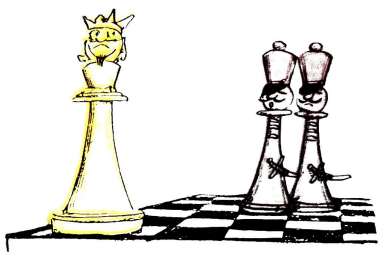

— Вперше бачу такого беззахисного короля.

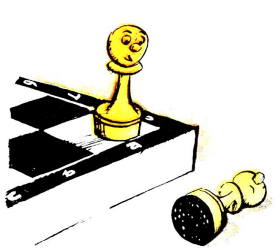

— Не переживай: кажуть, за одного битого двох небитих дають.

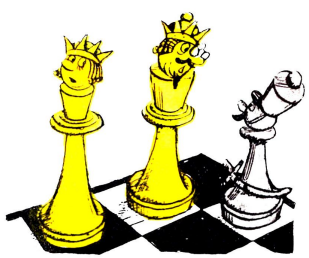

— Як вам не соромно! Мат при дамі. А ще офіцер...

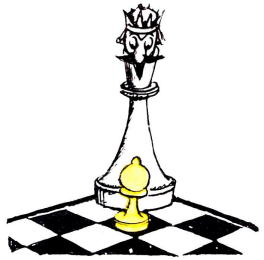

— Та як ви смієте погрожувати королю?!

Дірка

ГУМОРЕСКА

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Мамо, а може, мені записатися в гурток «Умілі руки»?

Коли завідуючий виробництвом Гаврило Петрович Мученик зупинився перед широким, як волейбольний майданчик, столом директора, господар кабінету, барабанячи пальцями по телефонному довіднику, стиха запитав:

— Чи відомо вам, шановний, який кров'яний тиск у жирафи?

— У жирафи?! — спробував усміхнутися Гаврило Петрович.— Лихо її знає, ніколи не замислювався... Ій-богу, не уявляю...

— Так от, щоб ви знали: у жирафи кров'яний тиск втроє вищий, ніж у людини. Інакше кров би їй не доходила і до третини шиї... Зрештою, це не важливо. Важливо те, що через вас, точніше через вашу нерозпорядливість, у мене тиск скоро перевищить жираф'ячий.

— Пробачте, — раптово зробившись, як у мультфільмі, з білого червоним, стиха озвався Гаврило Петрович, — я вас не розумію...

— Ви, значить, не розумієте? Мене не розумієте... Так от: я теж не розумію. І Степан Іванович, побувавши учора на нашому млинзаводі, дечого теж не зрозумів. Він так і сказав: «Не розумію, весь двір усіяний зерном пшениці — і ви не можете тут додуматися, як з найбільшим ефектом такий могутній резерв використати. Її ж, розсипану пшеницю, ніхто ніде не використовує?..» То що ви, шановний, на це скажете?

— А що тут говорити, — дещо посмілівшав Гаврило Петрович. — Дірка у стрічці транспортера усьому вина. Через неї, трикляту, на подвір'ї щодень посіяна. А механік Андрій Грушка і вухом не веде. Не заженеш...

— Голубчику, — частіше забарабанив директор пальцями по телефонному довіднику, — я вас просив: не намагайтеся наділяти мене жираф'ячим тиском. Мова йшла не про транспортер і не про дірку у ньому. Мова йшла про можливості використання, як важливого резерву, розсипаної по подвір'ю пшениці. Невже вам не зрозуміло, що мислити треба саме у цьому напрямку?

— Але, Іване Івановичу... Механік Андрій Грушка так облінився, що мухи з власного носа не прожене.

— Ніяких «але». Наказую: негайно мобілізувати усі творчі сили і розробити заходи. Післязавтра, ні, завтра ж доповісте мені особисто. Ідіть.

...Назавтра втомлений безсонням завідуючий виробництвом Гаврило Петрович Мученик прийшов простий, однак не без натяку на геніальність, план. Суть його викладалася в одне речення: організувати при млинзаводі вирощування курей на громадських засадах.

— І оце все? — насупив брови Іван Іванович.

— Отак просто? Випустив на подвір'я кілька курок — і бувай здоров? Так-так... А я, між іншим, був про вас кращої думки. А де ж, голубе ви мій сизокрилий, економічні розрахунки? Де науковий підхід до справи? Де, кінець кінцем, відчуття усієї складності сучасної доби?

— А хіба кури — це погано? — намагався врятуватися завідуючий виробництвом. — М'ясо, яйця...

— «М'ясо, яйця», — передражнив Іван Іванович свого підлеглого, — гоголь-моголь, курчата «табака», омлети по-зачепилівському... Невже ви не уявляєте усієї складності ситуації? Чи ви думаєте, що Степан Іванович отак зауважив нам, точніше — наказав на такий ось важливий резерв і на цьому крапка? А якщо він поцікавиться конкретними нашими заходами? Тоді що? Ми повинні представити Степанові Івановичу широкий план дій, у якому все було б аргументовано і науково обгрунтовано. Щоб кожному видно було, що працюємо з розмахом і твердо крокуємо в ногу з життям.

Завідуючий виробництвом Гаврило Петрович Мученик не спав спочатку одну ніч, а потім — аж три підряд. Украй втомлений і не менш щасливий з'явився Гаврило Петрович перед директорським «волейбольним майданчиком» і пошепки сказав:

— Знайшов...

Вислухавши Мученика, директор схвально зустрів пропозицію про створення на млинзаводі експериментальної групи по вивченню можливостей використання, як важливого резерву, розсипаної по подвір'ю пшениці.

— Експериментальна — це звучить, — готуючи проект заходів, коментував директор. — Серйозно, по-сучасному. До речі, цього ледаря, механіка Грушку, ви включили до складу групи? Ні? Обов'язково включіть. І призначте його керівником. Може, він хоч там своїх рук докладе... Так, так, товаришу Мученик, з експериментальною групою ви придумали непогано — звучатиме. Але чи не замало цього? Як ви дивитеся, наприклад, на створення спеціальної лабораторії? Ну, досліди там усякі, розрахунки... Уявляєте, як солідно виглядало б у наших заходах: СТВОРИТИ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНУ ГРУПУ... ВІДКРИТИ СПЕЦІАЛЬНУ ЛАБОРАТОРІЮ... Ще там щось додати... На кого хочеш подіє — наука, прогрес... Я у цьому ділі битий.

...Під кінець робочого дня заходи по використанню розсипаної пшениці було віддруковано у п'яти примірниках. Ще раз перечитавши, Іван Іванович задоволено потер руки: в експериментальній групі — шість чоловік, в лабораторію нашкребли ще трьох. Оголено, щоправда, деякі ділянки, але зараз справи... Залишилося лише проінструктувати керівника — Андрія Грушку.

— Ніночко, — звернувся до секретарки, — покличте-но механіка.

За хвилину Ніночка доповіла:

— Іване Івановичу, Грушка зайде хвилин через п'ятнадцять: якраз із слюсарем почали латати дірку у транспортері...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

Перчанський КОНЦЕРТ (весняний)

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

І просилася, і молилася:
«Пусти мене, старий діду,
На вулицю погуляты!..»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Нехай знають, нехай знають.
Де музики грають...»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Ой, ми кохалися,
Як голубів пара.
Тепер розійшлися,
Як чорна хмара!»

Мал. Й. КОГАНА

«Ох, недаром, ох, ох недаром...»

Мал. В. ШИРЯЄВА

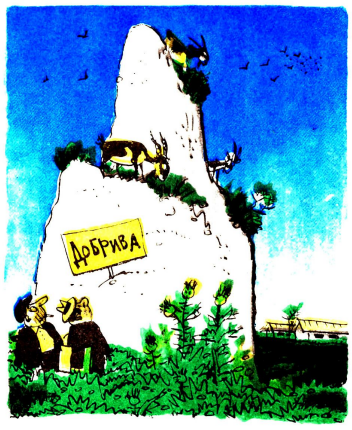

«Стоїть гора висока,
Попід горою — гай...»

Мал. В. ГЛИВЕНКА

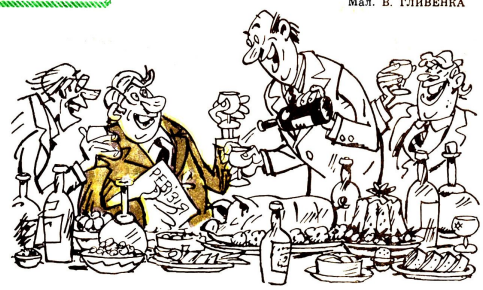

«І кубками пили слив'янку,
Мед, пиво, брагу, сирівець,
Горілку просту і калганку,
Курились для духу яловець...»

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Ой у полі криниченька,
Там холодна водиченька».

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

«Ой, козаче, утікай,
Та й на мене славоньки не пускай...»

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

«Купив мужик чіпець,
Жінка каже: «Сам»...

ПРИЇЗДІТЬ, ПОСМІЄМОСЯ!

Лист на село, бабусі

Дорога моя бабусю, Катерино Макарівно!

Вітаю Вас із Черкас і бажаю всього Вам найкращого. А ще в мене бажання — щоб Ви приїхали сюди та хоч одним оком глянули на наше профтехучилище № 21, де я вчуся на апаратницю. Такої краси та зручностей ви ще не бачили, хоч і прожили набагато більше за мене.

Навчальний корпус новий-новісінький, та ще й за новим проектом збудований. Коридори широчезні, стеля височезна, і підлогу всюди вистелено лінолеумом.

Поряд з училищем гуртожиток, аж на дев'ять поверхів. Є ліфти, душові, ну і все, що хочете...

Скучати нам тут, бабусю, не доводиться. Завжди веселі, завжди бадьорі, в доброму гуморі. Та і є ж з чого тут посміятися.

Спочатку ми навчалися лише при денному світлі. В училищі не було електрики. Будівельники з БМУ-1 тресту «Черкасжитлобуд», які споруджували наш комплекс, очевидно, з поспіху забули підвести електрокабель.

Ох і сміху було! Настане вечір — блукають учні та педагоги по училищу в темряві, як невидимки. Тільки й чути: там трах, там бах. Уявляєте, скільки гуль на лобах понабивали!

А в душові ще й зараз воду подають лише холодну. (Щось не ладиться з бойлерами). Хто вважає себе моржем, той купається з доброї волі. А інші, буває,— й мимоволі. Знаєте чому? Тому, що в душових укладено особливої якості гідроізоляцію. Відкриєш кран на дев'ятому поверсі — вода крізь ту ізоляцію струменить аж на перший. І зрошує всіх, на кого натрапить. Уявляєте, які смішні несподіванки бувають?

Є й інші сюрпризи. Щілини у вікнах — собака проскочить, лінолеум на підлозі весь у плямах, і нічим вони не стираються. А вчора я тільки взялася за дверну ручку в гуртожитку — а двері разом з коробкою і вивалилися зі стіни. Ну, вже й реготали ми!..

Найкраще ж у нашому комплексі обладнано їдальню. Просторий зал, на кухні газові плити, титан, вентилятори. Все є. Правда, їдальня досі не працює, бо бракує витяжної труби. А без неї, самі розумієте, запалювати газ не дозволяється. Отож через те ми харчуємося на базовому підприємстві — в їдальні Черкаського консервного комбінату. На обіди нас водять, а сніданки та вечері переважно доводиться пропускати: часу немає. Тільки Ви не думайте, бабуню, що гроші, відведені на наші сніданки та вечері, пропадають. Ні, їх бухгалтерія перераховує в так званий недовикористаний фонд. У цьому фонді минулого року з усіх черкаських профтехучилищ, кажуть, вже нагромадилося таких грошей понад 20 тисяч карбованців. Ну, а нам нічого не лишається, як розважати себе смішними анекдотами. Словом, не доводиться сумувати.

Дуже хотілося б розповісти Вам про наші навчальні майстерні, та, признаюсь по правді, в майстернях мені побувати ще не довелося. І не лише мені. Не впускають у майстерні й тих учнів, котрі вчаться на слюсарів та наладчиків. Директор училища Григорій Тимофійович Синегуб нам говорить:

— Чого ви туди підете, коли там немає ні верстатів, ні інструментів...

І це правда. Григорій Тимофійович сам переживає, але що він зробить, коли директор базового підприємства Микола Сергійович Залозний не хоче виділити на верстати кошти. І не тільки на верстати. На меблі, обладнання.

Ну, так отож поки майстерні на замку, свої практичні заняття ми проводимо на консервному комбінаті: або перебираємо помідори, або чистимо картоплю. До апаратів нас і близько не підпускають. Ну, й сміху буде, як одержимо дипломи, а на практиці — нічого не вмітимемо!

Ви пишете, щоб я приїхала до Вас та показалася у новій формі. Але як же я покажуся, коли форми тієї нам і досі ще не видали? Всі учні з інших училищ уже давно її одержали, а ми в домашньому ходимо. Григорій Тимофійович, наш директор, нібито написав з цього приводу наказ іще 15 вересня, але його заступник по господарській частині Анатолій Пилипович Санін говорить:

— Як я можу вам видати ту форму, коли вона ще десь на базі лежить?

Словом, сміх, та й годі.

Отож, якщо зможете, бабусенько, то самі приїздіть. Посміємося разом!

Листа учениці Черкаського профтехучилища № 21 Валі Ж. до друку підготував
І. НАУМЕНКО.

КРИТИЧНЕ ЗАУВАЖЕННЯ

ЖАРТ

Виступив на зборах Прохор,
Аж за цехом чути:
— Та й начальству треба б трохи
Культурнішим бути!
А то йдеш, буває, з заводу
Керівник стрічає —
Зразу очі вбік одводить,
Мов не помічає...
А начальник цеху мовить,
Здвигнувши плечима:
— Не здоровкавсь. Тільки, знову ж,
Є на те причина:
Одвертаюсь чом — відомо:
Щоб не бачить, Прошко,
Як ви тягнете додому
Хто трубу, хто дошку.

Володимир ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

Вісті з того світу

Дітріх ЧІПЛУХ

Помічник сміттяра з дипломом математика

Ми регулярно зустрічаємося за пивним шинквасом, неподалік від бюро по найму. Ми — це п'ятеро безробітних: мистецтвознавець, учитель, архітектор, математик і ваш покірний слуга — орієнталіст, тобто фахівець зі східних мов. Один тиждень марного очікування роботи змінявся іншим, коли раптом мені, здавалося, усміхнулося щастя.

Ледве уздрівши мене, чиновник бюро по найму сказав:

— Наскільки я пам'ятаю, ви орієнталіст чи щось у цьому роді. Хочу запропонувати вам чудову роботу. Треба перегнати новий «Мерседес» із Мюнхена в Тегеран. По-моєму, це ідеал для людини з вашими знаннями. Опріч того, ви матимете можливість здійснити захоплюючу подорож. — Чиновник подивився на мене з явною заздрістю.

Коло столу, за яким поважно сидів огрядний іранець, товпилася юрма претендентів на місце перегонщика автомобілів. Коли, врешті, підійшла моя черга, іранець запитав:

— Як буде по-персидському коробка передач і провід запалювання?

Я не зміг відповісти, і мені відмовили.

Цю сумну історію я повідав своїм товаришам по нещастю. Мистецтвознавцю теж було про що розказати.

— Сьогодні, — почав він, — я прочитав об'яву, що пивному погрібку потрібен посудомийник, і зразу ж відправився за вказаною адресою. На це місце претендувало близько п'ятдесяти чоловік. Нас екзаменували у невеличкому бенкетному залі. В митті склянок мені не було рівних, на запитання з царини історії фарфорових мануфактур XIX століття я відповів правильно. А зрізався на юринді — не зміг перерахувати всіх особливостей стилю баварських півлітрових кухлів.

В голосі мистецтвознавця бринів відчай.

— Заспокойся, — сказав учитель, що потрапив у немилість після того, як був прийнятий «закон про радикалів». — У мене справи ще гірші. Мене навіть не допустили до конкурсу претендентів на місце водія таксі. І я майже достеменно знаю, чому. Коли мені було чотири роки, я, як на гріх, ходив у той же дитячий садочок, що й один майбутній терорист.

— Усе це юринда, — втрутився у бесіду архітектор. — Послухайте краще, що було зі мною. Два тижні тому я знайшов місце, про яке можна тільки мріяти. Мене взяли на будову чорноробом. Та варто було мені з'явитися на будівельному майданчику, як майстер злорадно захихикав: «Оце так зустріч, добродію архітекторе! Якщо не помиляюся, років із п'ять тому ви примусили мене переробити зовсім готову стіну». Майстер виявився злопам'ятним, як індійський слон. Чого тільки не довелося мені робити через його забаганки — підігрівати їжу будівельникам, прибирати сміття, бігати за пивом для учнів муляра. Але то ще півбіди. Одного чудового дня я (як потім мені сказали, «через свою неуважність») звалився у яму з розчином. А наступного дня мені «зовсім випадково» звалилася на голову дошка. Після цього майстер сказав, що при такій незграбності я не можу працювати на будові.

Один із п'ятьох — математик — того дня довго не з'являвся. Допивши пиво, ми вирішили зачекати на нього на вулиці. В глибині душі жевріла надія, що хоч одному із нас сьогодні пощастить. І ми не помилилися. Невдовзі з'явився довгоочікуваний математик. Обличчя його променилося радістю, в руці була пляшка.

— Друзі, за це треба випити! — вигукнув він. — Мене врешті таки допустили до конкурсу на посаду помічника сміттяра!

«Зюддойче цайтунг», Мюнхен.

І сміх, і гріх

ЖИТТЯ СПОРТИВНЕ

У країнах Заходу, як відомо, майстрів шкіряного м'яча перекуповують. За видатного футболіста провідні клуби сплачують іноді грубі гроші. На острові Сардінія футбольні клуби не можуть похвалитися солідними капіталами і, якщо купують гравця, то платять за нього відповідно до своїх статків. Недавно один із тамтешніх футбольних клубів із надзвичайно гордою назвою «Поліспортива де Даліанова», придбав собі одного гравця з сусіднього села і заплатив за нього не грішми, а натурою: віддав одну козу і шмат шинки.

ПРО САМООБСЛУГОВУВАННЯ

Біля портьє одного готелю в Канзас-Сіті (США) висить табличка із таким зверненням до клієнтів: «Дуже просимо не чистити своїх черевиків рушниками. Виняток може бути зроблений лише у тому разі, якщо ви цей рушник украли в іншому готелі».

СИЛА МУЗИКИ

Під час концерту поп-музики, що його давав у Західному Берліні один американський ансамбль, слухачі прийшли в такий екстаз, що від надміру почуттів почали із захопленням лупцювати один одного.

Медичну допомогу довелося подати 250 чоловікам, ще 20 були відвезені в лікарню. Загін із 150 поліціянтів стримував «захоплення» — стояв стіною поміж глядацьким залом та сценою, відбиваючи спроби слухачів штурмувати естраду...

А оце сталося вже на протилежному боці планети.

В місті Порт-оф-Спейн, столиці острова Трінідад, що в Карібському морі, є величний кафедральний собор.

Вірніше, був величним, бо останніми роками численні зграї голубів так його запаскудили, що він тепер і на собор не схожий. І чого тільки з тими голубами не робили: пробували прогнати органною музикою, сиренами — ніякого ефекту!

Але коли один поп-оркестр із Ямайки дав у соборі свій концерт, перелякані голуби панічно повтікали звідти, і жоден не повернувся назад.

БИТІ СПОГАДИ

У західнонімецьких містах часто влаштовуються зустрічі уцілілих на минулій війні есесівців, продаються фашистські реліквії, демонструються кінокартини про життя Гітлера.

(З газет).

У мюнхенських пивнушках
Кипить ажіотаж,
У мюнхенських пивнушках
Гримить фашистський марш:
Зібрались іменити
Вояки недобиті.
Обвішані хрестами,
Пригадують бої,
Горланять до нестями
Про подвиги свої:
— Ми фюрера солдати,
Ми підкоряли світ,
Пройшли земель багато
На захід і на схід.
Лилася кров річками,
Клубились дим і чад!..
Гордись довіку нами,
Німецький фатерлянд!..
О так, гієни люті,
Солдати ночі-мли,
Ніколи не забути,
Що людству ви несли.
Та хай же пам'ять довга
Згада й о тій порі,
Як гнали вас від Волги,
Топили у Дніпрі.
І за «звитяги» ваші
Над Рейном чувся, бач,
Не спів фашистських маршів,
А похоронний плач.
Тож, воїни спесиві,
Зніміть свої хрести,
Допийте мовчки пиво
Та підіжміть хвости:
Минуле ваше чорне,
Немов пекельна ніч, —
Над ним відбили дзвони
Навіки, звісна річ!..

Микола ПЕТРЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

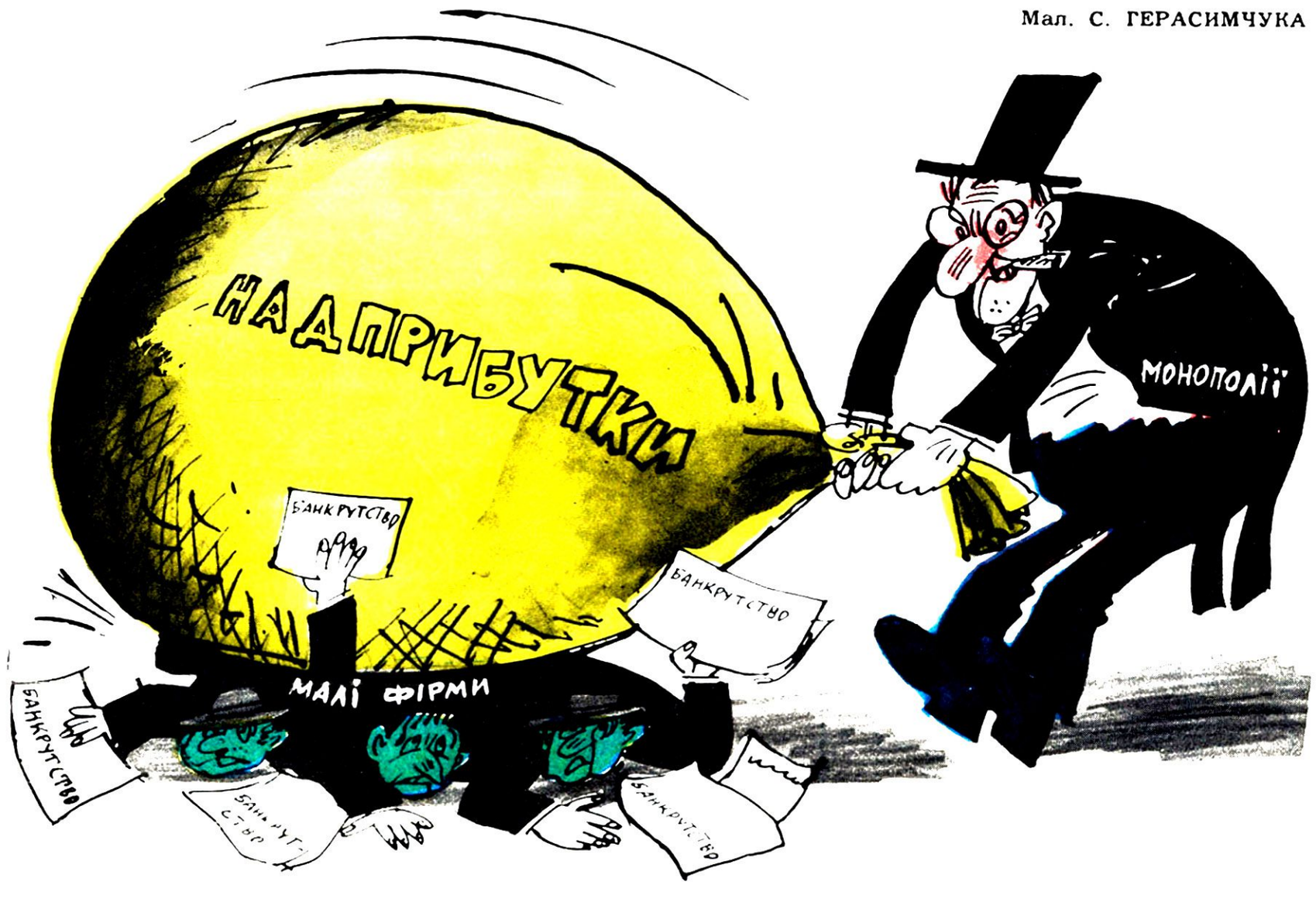

У світі «рівних можливостей».

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОДАРУНОК

Бабуся уклала ящичок з кругленькими дірочками в сітку і разом зі своїми онуками Вовою та Сашком пішла на пошту.

Там одразу поставили ящичок на ваги. Тьотя, яка приймала посилку, запитала, що в ній.

— Яблука для дочки, — відповіла бабуся.

— Яблука? — перепитала тьотя-приймальниця і відкрила ящичок. З нього вистрибнуло... сіреньке кошеня.

Бабуся зблідла, а потім почала лаяти онуків:

— Ах, ви бешкетники! Стривайте, ось прийдемо додому, я вам покажу, як капості робити!..

А Вова й Сашко не розуміли, чого вона сердиться. Хлопчики ж хотіли мамі своїй подарунок надіслати. У них тут аж четверо кошенят, а в їхньої мами — жодного...

М. ГУТНИК.

УЯВА

Сиджу і — уявляю,
Що я штурвал тримаю,
Що перегнав трамваї,
Автобус на мосту.
На серці в мене свято,
І я усім хлоп'ятам
Носовиком картатим
Махаю на льоту.

Внизу домівка наша.
Татусь кричить: — Синашо!
Ти ж майстер пілотажу,
Оце політ! Ого!
Хвилюється сестриця:
Щоб я не впав, боїться.
І каже всім: — Дивіться
На братика мого!

І враз позаду кроки:
— Чи ти зробив уроки?
Почервоніли щоки,
Мов яблука в садку...
Ну, як сказати мамі:
— Я зараз не із вами,
Я в небі над хмаринками
Лечу на літаку?!

Емілія САТАЛКІНА.

ЯКБИ КОТУ КРИЛА...

Наш старий хитрющий кіт
Сумно дивиться на світ:
— Ген літають горобці —
Розвесе-е-лі молодці.
Коли б крила і мені,
Не ловив мишей би, ні!
З горобцями б я літав,
Різні зернятка клював...
Ну, а доки крил не маю,
Горобця я не спіймаю.

Євген ЖЕЛЄЗНЯКОВ.

ГРИБ-БОРОВИК

Над яром в лісі —
чагарник.
В чагарнику цім —
боровик!
Не шапка — а шапище!
Не ніжка — а ножище!

Щоб не вколоть собі руки,
я обминав чагарники.
Прийшов — нема боровика!!!

— Де ж він?
— Вже в кошику в Юрка!

Грицько ЧУБАЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мала студентська енциклопедія

ГАРДЕРОБ

У перекладі з французької слово «гардероб» означає «сховище одягу». Та гардеробники дбайливо зберігають і десятки інших речей, що їх загубили неуважні науковці та закохані студенти.

Вузівський гардероб (або просто «роздягалка») однаково гостинно приймає й невагомі пальтечка першокурсниць, і солідні шуби професорів.

Щоб пробитися до гардеробу перед дзвоником або зразу ж після закінчення лекцій, треба мати неабияку силу й спритність. А забезпечити порядок у цій дружній штовханині змогли б хіба що три богатирі сучасності: Юрій Власов, Леонід Жаботинський і Василь Алексеєв. І то — лише спільними зусиллями.

У любителів приходити за півхвилини до початку занять немає, звичайно, часу стояти в черзі. Інші не стоять принципово. Ще інші — забувають роздягтися. І тому всі вони прагнуть перетворити на гардероб аудиторію. І ось наслідок — Гімалаями місцевого значення височить на партах студентський одяг. І голос лектора губиться, глухне в ущелинах і складках цієї гористої місцевості...

Але ж слова «гардероб» і «аудиторія» навіть починаються з різних літер! І освіченому студентові ці два абсолютно несхожі поняття плутати не варто.

ГОЛ!

Це коротке, наче постріл, англійське слово, на перший погляд, ніякого відношення до вузівської термінології не має.

І все ж воно може пролунати зненацька в аудиторній тиші посеред лекції. «Гол!» — тріумфуюче вигукне скуйовджений студент. При цьому він скочить з парти (чи навіть на парту!) і радісно подивиться навкруги напівбожевільними очима.

Що це означає? А це означає, що він потай від професора слухав через транзисторний приймач і навушники репортаж про футбольний матч. І у хвилюючу мить, коли було забито гол, забув, що сидить не на стадіоні, а на лекції.

Коли виявиться, що педагог — не болільник, то відплата прийде негайно: крикунові буде запропоновано залишити аудиторію. І він, одразу ж засумувавши, поволі рушить за двері. Мовою футболістів це зветься — забити гол у власні ворота.

ДВІЙКА

Двійку однаково не люблять і студенти, і викладачі. Але ця оцінка, яка поволі вимирає в середній школі, у вузах ще не втратила своїх громадянських прав.

І якщо вже вам ставлять на екзамені двійку, будьте певні: ваші знання настільки мізерні, що їх не можна обміняти навіть на трамвайний квиток...

Та у двійки є й серйозна перевага: її можна (і треба!) перескласти. А трійка часто позбавлена цього привілею.

До речі, закони математики тут безсилі: дві найдобірніші двійки аж ніяк не еквівалентні четвірці. Нарешті, стережіться отримувати двійки ще й тому, що згодом вам доведеться сором'язливо приховувати цей прикрий факт від своїх дітей-відмінників.

Щоправда, є країни, де все навпаки: п'ятірка — найгірша оцінка, а одиниця і двійка — найпочесніші бали. Та чи варто заради цього так далеко подорожувати? Чи не простіше добре підготуватися до чергового екзамену?!

ДИПЛОМ

У стародавніх греків та римлян слово «diploma» означало «складень», тобто дві притиснуті одна до одної дощечки для різних записів або складений удвоє аркуш. До нашої мови цей греко-латинський термін прийшов у XVII столітті від балакучих французів.

Сьогодні диплом — почесний документ і нагорода тим, хто збагнув усю глибину вузівської премудрості. Ще краще, коли це — диплом з відзнакою. А про те, щоб нагорода ця була заслуженою, студентові (і викладачам, до речі, теж) слід піклуватися заздалегідь. Щоб не виявилось раптом, що диплом якогось молодого фахівця — лише складений удвоє аркуш у красивій палітурці. Й не більше!

Юрій ШАНІН.

Мал. Т. ЮНАКА

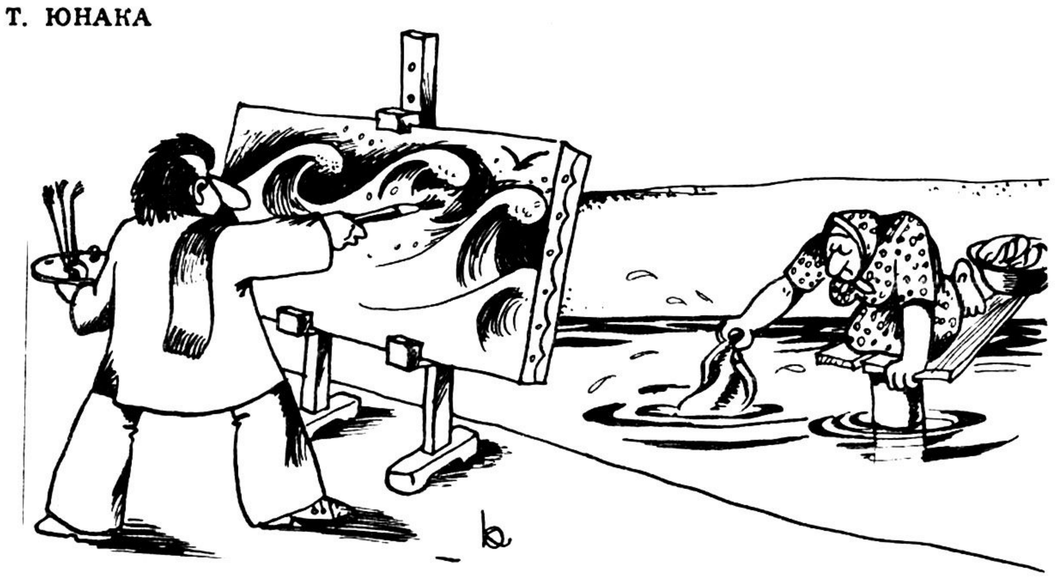

Без слів.

Петро РЕБРО

ГАРЯЧА ПРОКАТКА

Як пишуть тепер запоріжці листа?
На стані прокатнім! Сталева печатка!
Але нас цікавить сьогодні не та
Гаряча прокатка.

Чинуша знущатись узявсь над людьми:
На зборах поклали його «на лопатки» —
Портфель відняли. Ось вона, чорт візьми,
Гаряча прокатка!

Ось хама у черзі ошпарює сміх:
І кинув авоську — тіка без оглядки.
Оце вона, добре знайома для всіх,
Гаряча прокатка.

Для дачі «хімічив» кербуд, як ніхто
(На десять кімнат, на два поверхи «хатка»).
«Прожектор» його освітив від і до.
Гаряча прокатка!

Мов крила — для птаха, весло — для човна,
Мов кожній людині — ранкова зарядка,
В житті повсякчас нам потрібна вона,
Гаряча прокатка!

НА ПРИЙОМІ

— Хто бюрократ?! Я — бюрократ?!
Хоч ви повторюйте стократ,
Та не повірю я на слово:
Ви доведіть мені
письмово!

ЩОДО П'ЯТІРОК

Пише мати до сина-студента листа
(Бо болить же душа за дитину)
І в кінці натякає — скромненько пита:
«Як там щодо п'ятірочок, сину?»
«Ой, спасибі, матусю, тобі за любов,—
Пише син.— Над листом ледь не плачу.
Про п'ятірки питаєш? І слід прохолов —
Залишилося кілька трояч ок».

ТЕРМІНОВИЙ ВИКЛИК

Верещить у трубку тьотя:
— Швидка допомога?
Ой, скоріше! Гине Мотя!
Їдьте, ради бога!
— Вік який?
— Всього два роки!
Мчить авто, кувіка.
Люд шарахається в боки.
— Швидше!— просить лікар.

Ось і дім. Назустріч тьотя —
Помирає просто.
На руках у неї — Мотя...
Кішка рудохвоста!

ЯК ВИПИТИ Й ЗАКУСИТИ!

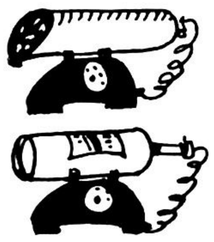

Закортіло випити Семену —
Він хапає в руки телефон:
— Жоро, дуй із коньячком до мене —
Пропада шикарний закусон!

Почекав секунду він і знову
Осідлав, сердешний, телефон:
— Гриць? Неси закусочку чудову —
Маю першокласний випивон!

м. Запоріжжя.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кафе «Берізка», що в Ніжині, зажило слави закладу, де можна не так за чашкою кави посидіти, як вихилити склянку чи дві чогось міцного, а тоді ще й повеселитися добряче. От і сходилися сюди хлопці-молодці зі своїми пляшками та й гуляли, як того душі бажалося. Тим паче, що з боку обслуговуючого персоналу ніяких заперечень не було.

Лист про це надійшов Перцеві.

Секретар Ніжинського міськкому Компартії України тов. Еремко повідомив редакції, що факти підтвердились. За низьку культуру обслуговування відвідувачів завідуюча виробництвом кафе т. Котляр і буфетниця т. Саганець з посад звільнені.

Плакат І. СИЧОВА

Із серії плакатів «Говорить Маяковський»

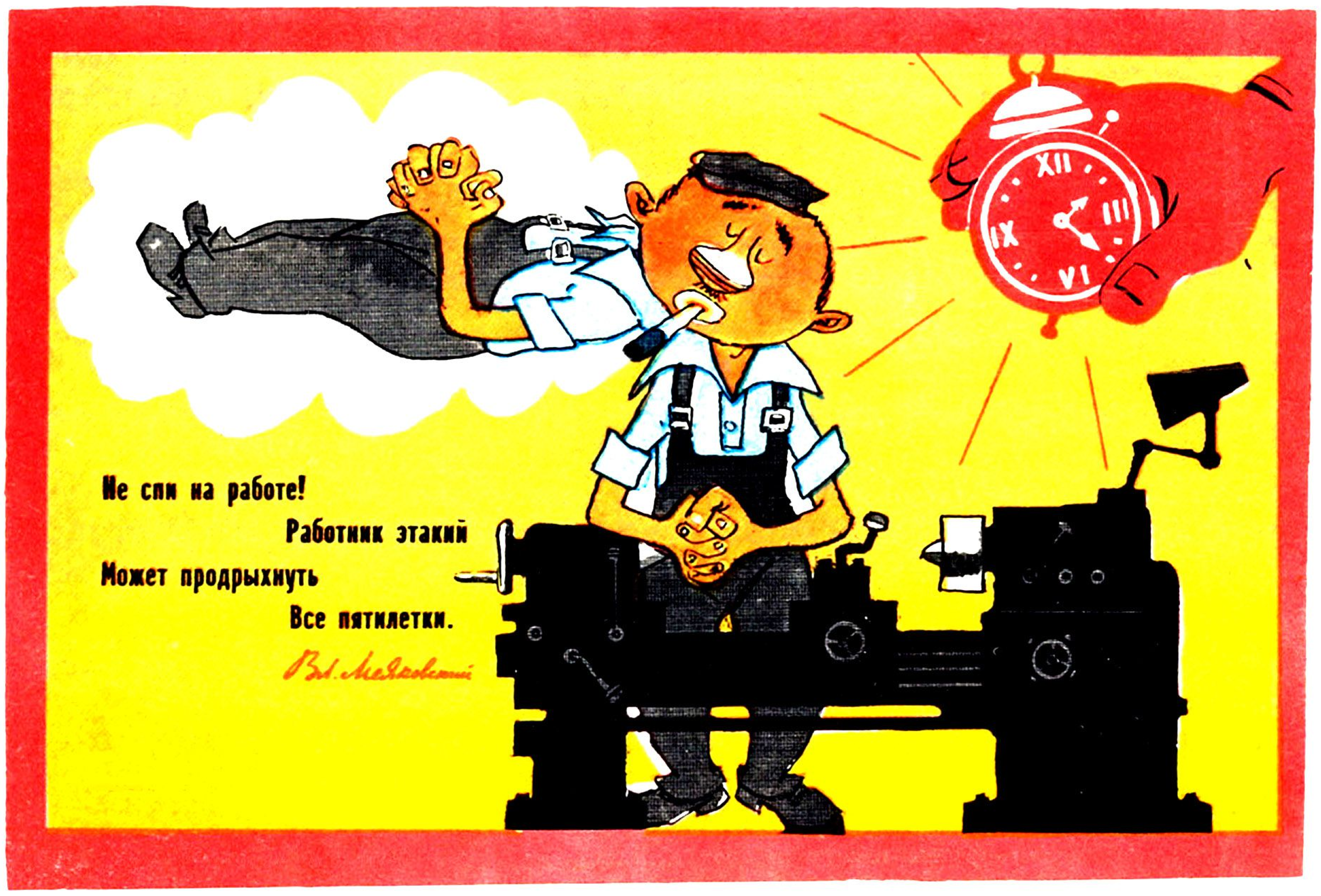

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я досі вважав, що автографи роздають здебільшого кінозірки, спортивні світила, письменники. Сам не раз спостерігав: дають їм листівку з портретом або їхню книжку, а знаменитості виводять на них кілька слів чи просто якусь закарлючку.

А оце недавно ревізував я Городенківську шляхову районну ремонтно-будівельну дільницю і натрапив на два чисті бланки рахунку-фактури, завірені печаткою і підписом відповідального працівника районного вузла зв'язку. Бери і заповнюй бланк, як хочеш.

Мені пояснили, що райвузол таким чином розраховується з організаціями і установами за свої послуги: мовляв, підрахуйте, скільки ви нам винні, а ми вам довіряємо. По-моєму ж, чисті завірені бланки — ознака не довір'я, а безвідповідальності.

Є. КУДРАЙ,
старший ревізор-контролер Міністерства фінансів УРСР по Івано-Франківській області.

От, кажуть, приміром: зеленого друга треба любити.

Якщо виходити з кількості, то керівники колгоспів імені Мічуріна, імені Чкалова та «Ленінський шлях» Білопільського району можуть почуватися спокійно. За останні п'ять років у цих господарствах створено понад 50 гектарів полезахисних насаджень, начебто дбали вони і про заліснення ярів та балок.

Зате з точки зору якості великими друзями зеленого друга їх не назвеш. Бо молоді насадження, як правило, не доглянуті, забур'янені. Трапляється й гірше. Керуючий четвертою дільницею колгоспу імені Мічуріна П. Ф. Ворона торік переорав майбутню березову лісосмугу. Понад п'ять гектарів свіжих насаджень потрапило під плуг. А бригадир тракторної бригади цього ж колгоспу В. С. Дяденко заходився в лісосмузі палити стару солому. Разом з нею згоріли й дерева.

От я й пропоную уточнити, що дерево треба не тільки любити, а й доглянути його. Аж тоді можна вважатися другом природи і дбайливим господарем.

М. ЖУК.
Сумська область.

Оскільки ти багато займаєшся розповсюдженням передового досвіду, то чи не зацікавить тебе найпрогресивніша форма сервісу, запроваджена директором Іваничівського райпобуткомбінату Ф. М. Гринем? А щоб ту форму якнайшвидше запровадити, Федір Михайлович на перших порах сам засукував рукави, хапав телефонну трубку, набирав відомі йому номери та лагідно пропонував:

— Чи не потребуєте пошити собі костюм чи шубку? Ми ж бо одержали дефіцитний ворсалан, кримплен, штучне хутро. Якщо треба, то приходьте на склад, вибирайте й оформляйте замовлення. Дякую, що допомагаєте нам виконати план! Носіть на здоров'я!

Зворушені відвідувачі, у свою чергу, дякували. Хоч роздивлятись тканини на складі не так добре, як, скажімо, на вітрині. Але прогресивна форма не передбачає розкладки матеріалу на вітрині. Така її специфіка, пояснює Ф. М. Гринь.

Сервіс «за Гринем» здобув загальне схвалення жителів селища. Особливо тих, хто поки що шубки не має. Мешканці, звісно, усвідомлюють, що обслужити найпрогресивнішою формою одразу всіх неможливо. Але тепер кожен іваничанин вираховує, коли саме дійде черга до нього. Чи встигнуть і його обслужити по-новому? Чи встигнуть, має на увазі, до того найпрогресивнішим сервісом забалотують?

В. ГУМЕНЮК,
працівник Іваничівської райгазети «Колос» (Волинська область).

Страшно перо не в гусака...

«Члени екіпажів їли з одного казанка. Це зміцнювало колективізм».

(З твору початківця).
Надіслав Г. ПОЗДНЯК.

* * *

«Товариші батьки! Дітей у нетверезому стані забирати заборонено!»

(З оголошення в дитсадку).
Надіслав О. ПИШИНЕВСЬКИЙ.

* * *

«...Окремі сім'ї в нас страдають від алкоголю, а ми не допомогаємо їм своєчасно його позбутись...»

(З виступу на зборах дружинників).
Надіслав В. КАТРИЧ.

* * *

«Головному зоотехнікові
Щоденно, починаючи з 7 лютого з 10 до 11 годин, подавати в зоовідділ спаровані телиці і свиноматки, окремо перевіряємі».

(З телефонограми).

—

«Особливо багато загинуло молодняка до 60 днів. Потрібно вивезти його десь на поля, щоб вони мали простір хоч походити вільно».

(З доповідної записки зав. птахофермою).

—

«Виступив Балатюк, який сказав, що дійсно висока у нас собівартість т-км. Тепер будемо менше посилати машини в больніцу. А то у нас ходять всі машини. Для цього виділимо одну машину, поставимо її на ставку і хай вона одна ходить в больніцу та по справах колгоспу».

(З протоколу).
Надіслав О. ОНОПЕНКО.

* * *

«Декретні відпустки надаються в порядку черги».

(Об'ява в лікарні).
Надіслав К. БІГАРІЙ.

* * *

«ДО УВАГИ ГРОМАДЯН!

Громадяни, котрі користуються газобалонною сорокалітровою тарою, підлягають до ліквідування, заправлятись газом не будуть, потрібно закуповувати вмісткість п'ятдесят літрів.

Начальник газобалонних установок».

Надіслав М. МАЛЕЦЬКИЙ.

З НАПІВЗАБУТОГО

ЯК СТАТИ ШЕКСПІРОМ!

Розповідають, що до англійського драматурга Шекспіра звернувся один юнак:

— Я хочу стати таким, як ви. Що мені треба робити, щоб стати Шекспіром?

Драматург відповів:

— Я хотів стати богом, а став тільки Шекспіром. Ким же будеш ти, коли хочеш стати лише мною?

ЯК У ПЕРСІЇ «АРЕШТУВАЛИ» М. В. ГОГОЛЯ

1910 року тегеранський театр прогресивного напряму вперше в Персії поставив «Ревізора» М. В. Гоголя. На прем'єрі були присутні персидський шах і міністр двору.

Після першої дії ображений шах утік, наказавши міністрові додивитися виставу до кінця і доповісти, що там далі буде.

Наступного дня міністр доповів шахові, що вороги його величності навмисне запросили з Росії письменника Гоголя, щоб той написав п'єсу ніби про Росію, а фактично про... Персію і порядки в країні найяснішого шаха. Шах розлютився і наказав негайно заарештувати Гоголя.

Два дні тегеранська поліція розшукувала Миколу Васильовича. Нарешті звернулася до російського посольства по допомогу. Звідтіль присоромленим шахові та його міністрові відповіли, що М. В. Гоголь помер ще 1852 року.

ЗУСТРІЧ З ЧИНОВНИКОМ

Михайло Щепкін зустрів знайомого сенатського обер-секретаря.

— Що це вас так давно не було видно? — запитав актор.

— Дуже просто, — відповів чиновник. — Я зайнятий з ранку до вечора. Ось ви, артисти, справа інша, вас кожний може побачити за полтиника!

— Це правда, — відповів Щепкін. — До вашого високоблагородія з полтиником не підступишся.

НЕ ТОЙ ЩАБЕЛЬ

Герцог Орлеанський, прогулюючись з Вольтером, зробив зауваження, що тон, яким розмовляє філософ, дуже фамільярний.

— Не забувайте, що я стою значно вище за вас, — промовив герцог.

— Зрозуміло. Адже стояти вище за мене легше, ніж стояти поруч.

З КОГО ВОНИ СМІЮТЬСЯ

Німецький поет і публіцист, революціонер-демократ Генріх Гейне сидів якось у залі Берлінського театру й дивився комедію, в якій висміювалася обмеженість буржуазії. Спостерігаючи, як зала, наповнена бюргерами, аж трясеться зі сміху, поет вигукнув:

— Ніколи б не міг подумати, що люди отак реготатимуть, дивлячись на себе в дзеркало!

Підготував Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жителі с. Адамполя Хмельницької області поскаржилися Перцеві, що на їхньому хлібозаводі випікають неякісний хліб. І замішаний він погано, і глевкий, хоч коники з того хліба ліпи.

Голова виконкому Старосинявської районної Ради народних депутатів Л. Д. Кульгук повідомив редакцію, що факти підтвердились. Директора хлібозаводу т. Волинця з роботи знято.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

*** Про те, що у Васильківському райвідділі внутрішніх справ зволікають розгляд скарги, з якою до них звернулися працівники Плисецької ветдільниці, писалося у листі до редакції.**

На прохання редакції прокуратура Київської області втрутилася в цю справу і сповістила, що при перевірці факти, наведені у листі, повністю підтвердились.

За тяганину, допущену при розгляді скарги працівників Плисецької ветдільниці, дільничного інспектора Васильківського райвідділу внутрішніх справ Узорина В. Н. з органів внутрішніх справ звільнено, а інспектору Усенку вказано на його безвідповідальність при перевірці скарги.

*** У своєму листі до Перця робітники Ошихлібського овочесушильного заводу (Кіцманський район) писали про те, що директор їхнього заводу Артюк В. Т. не відповідає своєму призначенню.**

Як сповістив редакції секретар Чернівецької обласної ради профспілок тов. Наглюк, при перевірці на місці вказані у листі факти підтвердились. Артюка В. Т. з посади директора заводу звільнено.

*** У місті Дунаївці (Хмельницька обл.) по вулиці Набережній прорвало водогін, і жителі цієї вулиці та провулку Базарного залишились без води. Про це йшлося в листі до редакції.**

Голова виконкому Дунаєвецької райради тов. В. А. Шмигованний повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце, оскільки згадана лінія водогону була прокладена без дотримання технічних умов.

Нині там проведено нову лінію водогону, і мешканці вказаної вулиці та провулку забезпечуються водою безперебійно.

*** Завідуюча продовольчим магазином села Серники-2 (Ровенщина) Климович Н. С., продаючи ходові товари, примусово нав'язувала покупцям й залежалі. Пайовики села написали про це до редакції.**

Як повідомив заступник голови Зарічнянського районного комітету народного контролю тов. Б. Петронюк, викладені у листі пайовиків факти підтвердились.

За порушення правил радянської торгівлі рішенням Вичівського ССТ Климович Н. С. з посади завідуючої магазином знято.

СУМНИЙ РЕПОРТАЖ

Хтозна, може, за царя Гороха, коли людей було трохи, а лісів повно, про Ірпінь і не чув ніхто. А тепер це — окраса, курортна зона, і їдуть сюди звідусіль здоров'я і сил набиратися. Нічого не вдієш, повітря тут таке, що хоч бери та на розлив чи в пляшках його продавай. А постачає його безперебійно батечко-ліс. Тому-то й існує правило: без пекучої необхідності жодного дерева не рубати, бо інакше Ірпінь перестане бути Ірпінем.

Та вся біда в тому, що яка вона, ця потреба — пекуча чи ні, — визначають люди. А вони теж бувають різні: одному кожна зламана гілка болить, а другий безжально півгектара лісу викорчує без особливої необхідності.

І от позаторік зацюкали сокири, загуркотіли бульдозери у сосняку 30—40-літнього віку. Півгектара лісу як не було. Зате на цьому місці вимальовувалися сучасні контури дев'ятиповерхового житлового будинку, спорудженого комбінатом «Прогрес». А грюкіт і стукіт перенісся на вулицю Котляревського, де цей же комбінат продовжує будівництво різних об'єктів, але вже за рахунок сторічних соснових посадок.

Там, де не можна розгулятися сокирою, беруть лопатою. До готового дев'ятиповерхового будинку № 129 по вулиці Жовтневій комунікації прокладали навпростець через ліс, нещадно підрізаючи коріння багатовіковим деревам. Зокрема, жертвою заповзятливих будівельників став 400-річний дуб, що служив окрасою ландшафту.

Поганий приклад наслідується. Раніше біля Будинку творчості письменників був мальовничий вільховий гай з неповторними сонячними галявинками. Зараз від нього залишилися самі спогади. На цьому місці Ірпінська меблева фабрика зводить житлові будинки.

Можливо, дехто скаже, що таким робом керівники міста прагнуть піднести кожному новоселові цілюще повітря прямо в квартиру. А про кого ж тоді вони турбувалися, дозволивши розмістити в гущі добірного лісу Ворзельський відділ по благоустрою Київської територіальної бази по управлінню курортами? Невже під покровом сосен трактори і машини легше запускаються? Чи, може, їх тут не так іржа їсть? Не знаємо, чим товариші керувалися, тільки турботою про природу тут і не пахне.

Ми могли б назвати іще чимало прикладів хижацького ставлення до лісу, але відчуваємо, що в багатьох із вас назріло запитання: хто ж відповідає за охорону природних багатств курортної зони міста Ірпіня? Відповідає Бучанський лісгосп облкомунгоспу в особі директора товариша Іваненка, без санкції котрого не може піти під сокиру жодне деревце. Та в тім і заковика, що товариш Іваненко, як правило, погоджується з усіма «пекучими необхідностями» приступити до вирубування дерев, хоч в Ірпіні є поки що де будувати і без застосування сокири. Частенько багатовікові сосни фігурують у цих дозволах як такі, що не становлять цінності. А в облкомунгоспі ці санкції затверджують, бо з Києва не видно, яке саме дерево рубають.

Між тим, один мудрий чоловік сказав колись: якщо людина за своє життя посадила хоч одне дерево, вона прожила не марно.

А якщо стільки дерев не вберегли?

Л. ПАНЧЕНКО,
позаштатний державний інспектор
по охороні природи.
В. КАРАБУТ,
громадський обласний інспектор по
охороні природи.

Київська область.

Мал. А. БОРДУНІСА

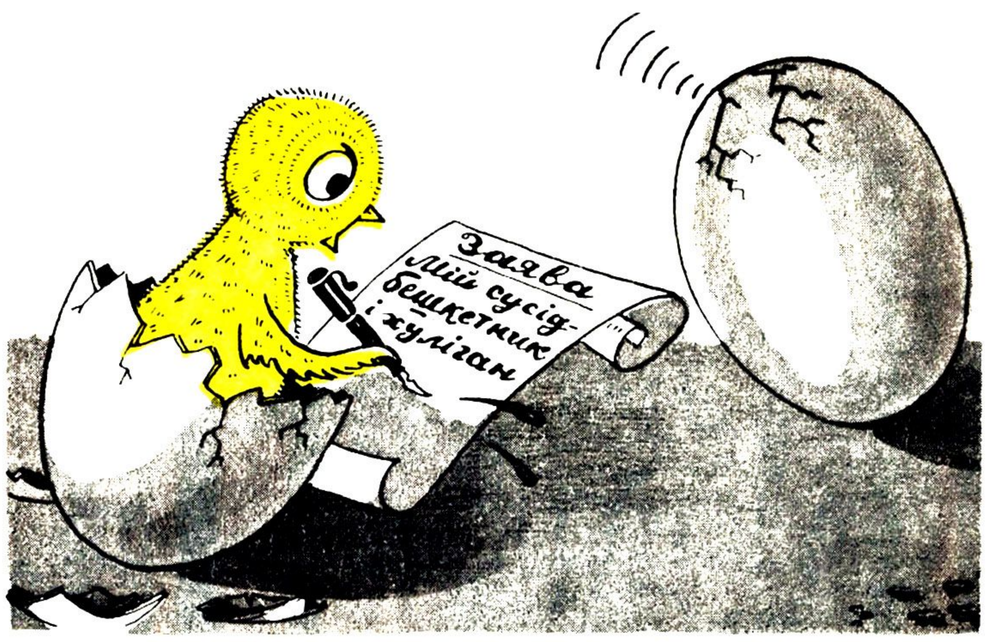

З молодих, та ранній.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 8 (1026) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. III. 1978 р. Підписано до друку 4. IV. 1978 р. БФ 12262. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 01424. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

ОЧИМА ЗАРУБІЖНИХ КАРИКАТУРИСТІВ

Нерозлучні друзі.
«Трібюн», Австралія.

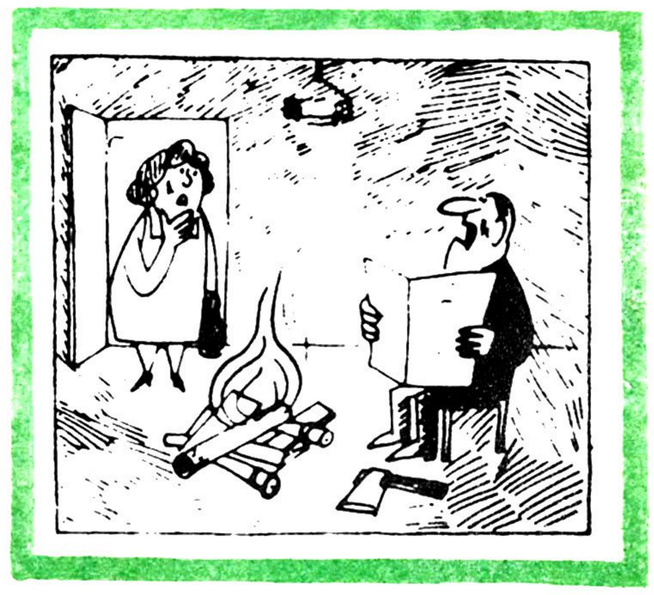

— Люба моя, електрика знову подорожчала на 20 процентів.
«Вархайт», Західний Берлін.

Буржуазна пропаганда спекулює на вигаданих порушеннях прав людини у соціалістичних країнах і намагається вбити в голови людей міф про «капіталістичний рай». Ці хитрощі перекреслює реальна дійсність західного світу.
(З газет).

Як добре в них усе продумано!
«Віртшафтсвохе», Швейцарія.

Крокодилячі сльози.
«Унзере цайт», ФРН.

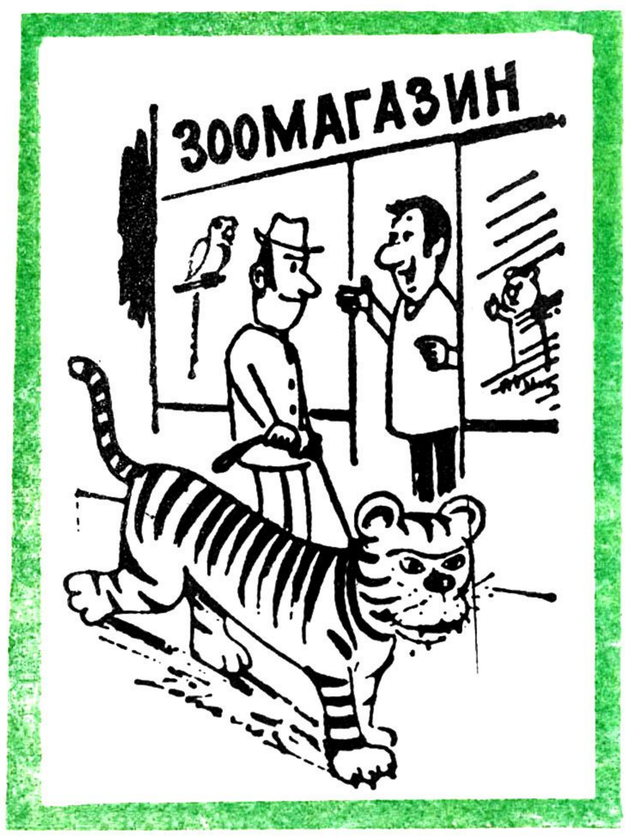

— Поздоровляю з покупкою! Тепер ви можете жити спокійно, не боючись грабіжників.
«Вельтвохе», Швейцарія.

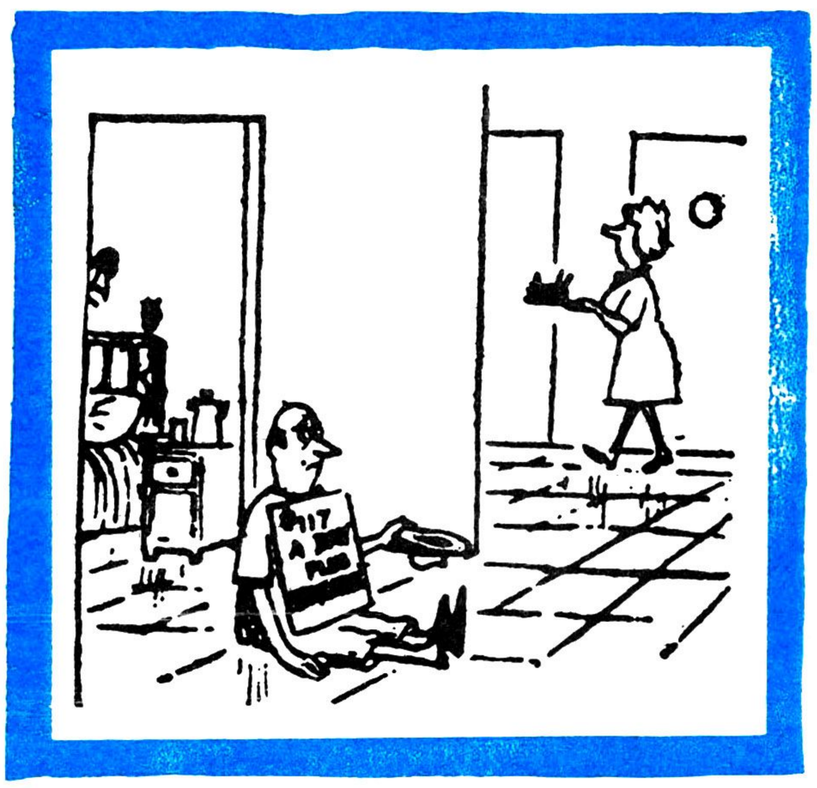

— Подайте 117 доларів на один день перебування в лікарні!
«Ю. Е. ньюс», США.

— Читав, як зростає дитяча злочинність?
— Так, і мені здається, що цей тип тиняється біля банку недаремно.
«Файнешнл таймс», Англія.